

[Aksel Larsen.]

og Spørgsmaalet om Overarbejde, som er overenskomsthjemlet, en meget stor Betydning. Alene gennem dette ene Spørgsmaal om Stillingen til Arbejdstidens Forkortelse i Forbindelse med Overenskomsterne kan det klart ses, at det, der er nedlagt i dette Lovforslag, og det, Fagforbundsførerne repræsenterer, er i Modstrid med deres menige Medlemmers Interesser og Meninger.

Men der staar jo andre Ting i Lovforslaget end dette, og de forskellige Ordførere, der har haft Ordet, har øjensynligt ikke ønsket at bemærke det, men har kun fæstnet sig ved Lovforslagets første Paragraph. Men for det første er der en § 2, som siger, at enhver Arbejdsstandsning i det kommende Aar er ulovlig og skal dømmes ved den faste Voldgiftsret. Ja, i Praxis har det omtrent været saadan hidtil, fordi det at faa Sanktion til en Strejke, saa den bliver lovlig, er næsten umuligt, men nu skal det overhovedet formelt, ved Beslutning i Rigsdagen, det ønsker Regeringen, gøres ulovligt at strejke. Priserne kan gaa, hvorhen de vil i det kommende Aar, blive 2—3 Gange saa høje, og Kronen kan falde ned til den i Agitationen saa benyttede 25 Øres L. S.-Krone — Arbejderne maa ikke forlange højere Lønninger og ikke gaa til Aktion for at faa det gennemført, det siger Loven!

Og endelig kommer i § 3, at der skal nedsættes et Udvalg, som skal finde ud af, hvordan Overenskomsterne skal afsluttes i Fremtiden. Da Forslaget herom findes i et Lovforslag, der fremsættes her, maa man gaa ud fra, at det er Hensigten, at dette Udvalgsarbejde skal resultere i et Lovforslag, som derpaa tilsigtes vedtaget her, et Lovforslag, som siger, under hvilke Former Forhandlinger om og Afslutning af Overenskomster om Arbejdsforhold skal foregaa for Fremtiden.

Der rejser sig her Spørgsmaalet: Hvad skal man saa bruge Fagforeninger til? Saa kunde det jo ordnes simpelt hen ved en Pristalsordning og Beslutninger her i særlig vigtige Tilfælde! Men samtidig er der jo ogsaa det karakteristiske ved det, at Sættelsen af den faste Udvalg bliver af den Art, som her er foreslaaet. Det skal bestaa af Socialministeren, Formanden for den faste Voldgiftsret, Repræsentanter for Rigsdagen — jeg kan vel gaa ud fra, at dermed menes under ingen Omstændigheder Repræsentanter for Kommunerne paa Rigsdagen, men kun for de fire store Partier —, for Arbejdsgivere og Arbejdere — derved forstaaes altsaa Fagforbunds-

førerne, som er repræsenteret her i Rigsdagen og agter at stemme for dette Lovforslag — og for Forligsinstitutionen. Jeg nærer ingen Tvivl om, hvad Arbejderne vil sige til et saadant Udvalg. De vil sige, at de har overhovedet ingen Repræsentanter i det, og det er jo heller ikke Hensigten.

Ganske vist bliver det almindeligvis forkyndt, at Staten staar over Partierne, og, som Statsministeren sagde i sin Fremsettelsestale, Forligsmanden staar over de stridende Parter, men han har endda ikke kunnet finde Vej. Nu vil jeg gerne bede Socialministeren, der har saa megen Forstand paa materialistisk Historieopfattelse, om at fortælle mig, hvorledes man skal opfatte Forligsmanden, Hr. Riis-Hansen, om man skal opfatte ham som et Menneske, der konsekvent handler mod sine egne Interesser, eller om han ogsaa somme Tider spekulerer lidt paa dem. Det kunde i denne Forbindelse være fristende, og det er jo en meget brugt Metode her i Landet, at oplæse et Generalieblad for Forligsmanden. Det er af en ganske egen Art, omfatter de forskellige Straffe, han har haft ved de borgerlige Domstole, saavel som de forskellige Forbrydelser, han har begaaet i Retning af Forligsforslag til Arbejdsoverenskomster og lignende Ting, og den Belønning, han har faaet herfor i Retning af Kommandørkors af første Grad, Fortjenstmedaillen i Guld og hvad dertil hører.

Men det er ikke det, der er det væsentlige for os i dette Øjeblik. Det væsentlige er, at Forligsmanden, der staar over de stridende Parter, er Medlem af Bestyrelsen for Interessentskabet „Berlingske Tidende“, det Blad her i København, der mest konsekvent har gjort sig til Talsmand for de 20 pCt. Lønreduktion. Dette Blad udgives af Hr. Riis-Hansen, det er ham, der bestemmer, hvad der skal skrives i dette Blad. Derpaa vandrer man ud og siger til Arbejderne: Her har I en upartisk Mand, han staar over Partierne og skal nok dømme jer imellem. Det er typisk for, hvad man byder os af saakaldt Demokrati, typisk for den Maade, hvorpaa det saakaldte demokratiske Samfund med den absolutte Ytringsfrihed, den fuldkomne Frihed paa alle Omraader, optræder overfor Arbejderne.

Jeg vil gerne have Lov til med Formandens Tilladelse at oplæse et kort Citat af „Finanstidende“. Jeg har endnu ikke hørt nogen paastaa, at „Finanstidende“ er saa meget som Organ for De samvirkende Fagforbund, end mindre Organ for Ar-